

Цвѣтано! Закопали ѣж край рѣкѣ-тѣ, подъ единѣ мраченѣ дѣбѣ, и исправили дѣвенѣ крѣстѣ на гроба ѣ. Тамѣ азѣ часто стоѣж за-мысленѣ, ослоненѣ о хранилище-то на Цвѣтанный прахѣ; прѣдѣ очи-ты ми бухти рѣка-та: надѣ мене шумѣть листа-та.

Цвѣтанина майка, кога разбрала за страшиѣ-тѣ смръть дѣще-ринѣ си, крѣвь-та ѣ отѣ страхѣ истинѣла—и очи-ты ѣ за вѣѣкѣ ся затвори-ли:—кѣщица-та запу-стѣла. Прѣзѣ неѣж вѣе вѣтѣръ и суевѣрни-ти селачене кога слушѣть ношѣ тоѣ шумѣ, говорѣть тамѣ стене мрътвецѣ; тамѣ вѣздыши сирота Цвѣтана!

Драганѣ догдѣ и да умре былѣ потиренѣ и злочестѣ. Кога разбралѣ что пострадала Цвѣтана, немогѣлѣ да ся утѣшии броилѣ себе-си за неинѣ убійцѣ. Азѣ ся запознахѣ съ него единѣ годинѣ прѣди смръть-тѣ му. Той самѣ ми приказѣ тѣжѣ приказкѣ и заве-де мя на Цвѣтанный гробѣ.... Сѣга, може бы ти сѣ ся вече примирили!

КРАЙ.

